

Храброст, смѣлост и себеотрицание българина проявява още отъ детскитѣ си години.

Нашиятъ писателъ ИЛИЯ МУСАКОВЪ ни разказва за две случки отъ близката история: една въ равна Добруджа и една въ чудно красива и легендарна Македония, когато млади българчета презиратъ смъртта, за да служатъ на своя народъ и на България!

Бѣше горещъ септемврийски день, а се водѣше най-жестокъ бой за свободата на гр. Добричъ.

— Вода! Вода! — Чувахе се отъ всѣкъде. Защитницитѣ на Добричъ изнемогваха подъ палещитѣ лъчи на спрѣлото въ висинитѣ слънце.

Малко и голѣмо отъ този градъ се бѣше втурнало да носи вода, патрони и снаряди на бойната линия. Добричлиитѣ знаеха какво е черно робство.

Между притеклитѣ се на помощъ на своитѣ, бѣше и Митко, босоного момче, съ окжсани панталони, които се крепѣха на него отъ една само презрамка.

Вече нѣколко пѣти Митко бѣше изтичалъ отъ Пипинерада до близката чешма въ града, за да донесе съ стомната вода на картечаритѣ. Тѣхната машина го привличаше.

Всѣки пѣтъ когато пристигаше, той се заглеждаше въ картечницата и докато войницитѣ си предаваха стомната единъ на другъ въ окопа, той се приближаваше къмъ нея.

Веднажъ той запита какъ се стреля.

— Ела тукъ, момче, — му каза мѣрачътъ. Натисни това копче и не се бой.

Картечницата затрѣщъ, затърси се, забѣлва смъртоносния си огънь.

— Браво, момчето ми! Хайде, стига!

По-щастливъ Митко никога не е бивалъ. Да, той бѣше стрелялъ съ истинска и то своя, българска картечница. Хей, че има да разказва на другаритѣ си!

Но Митко, като си отиваше, забеляза, че числото на картечаритѣ бѣше намалѣло, че почвата около окопа бѣше разровена отъ снаряди и войницитѣ на нѣколко пѣти му повториха да се снишава, а ако стрѣлятъ да залегне и да не мърда.

Следъ това Митко донесе още два пѣти вода. До картечницата бѣха останали само двамина. Сега тѣ грабнаха мълчаливо стомната и я излѣха цѣлата върху кар-